

ערעור פלילי מס' 124/87

סגן עיוזאת נאפסו

נגד

התובע הצבאי הראשי

בבית המשפט העליון בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[24.5.87]

לפני הנשיא מ' שמגר והשופטים מ' בייסקי, א' גולדברג

חוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955, ס"ח 121, סעיפים 43(2), 43(7), 44, 73, 354(א), 440ט, 472 — חוק העונשין, תשל"ז-1977, ס"ח 226, סעיפים 99, 99(א), 113(ב).

ערעור על-פי הוראותיו ותנאיו של סעיף 440 לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955. המערער, קצין צה"ל, הורשע בבית הדין הצבאי בפרטי אישום שענינם בגדה וסיוע לאויב במלחמה, לפי סעיפים 43(2) לחוק השיפוט הצבאי ו-99(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. ערעורו לבית הדין הצבאי לערעורים נדחה.

הרשעת המערער בבית הדין הצבאי נעשתה על יסוד הודאותיו, להן נמצא דבר-מה נוסף. טענותיו בדבר אי-קבילות ההודאות, שניתנו לאחר שננקטו נגדו מעשי אלימות והופעלו אמצעי לחץ פסולים, נדחתה. בדיקה חוזרת, שנערכה לקראת שמיעת הערעור בבית המשפט העליון, אישרה את מדבית טענותיו של המערער בדבר הלאחצים, ולפיכך הגיעו המערער והתביעה להסכם טיעון, לפיו מודה המערער בחריגה מסמכות ובעשיית מעשה שעלול היה לפגוע בביטחון המדינה או בפעולות הצבא.

בית המשפט העליון פסק:

- א. (1) אין להפחית מחומרתה של המסקנה, כי הוקרי שירות הביטחון הכללי חרגו, מבחינת משקלם המצטבר של מעשיהם, מן המותר והוסיפו חטא על פשע בכך שבהעידם בבית הדין הצבאי המיוחד על חקירת המערער שיקרו בהכחישם את עיקר טענותיו בקשר לשיטות החקירה.
- (2) מסקנה זו מצביעה על התכחשותם של העדים הנ"ל לחובה לומר את האמת בהתייצבם לפני ערכאה שיפוטית. מעשים אלה נושאים בחובם פגיעה מרחיקת לכת באמינותם של שליחיה של זרוע ממלכתית. ניטלה בכך מבית הדין היכולת להכריע בעניינו של המערער על יסוד נתוני אמת, ונפגמו מעמדו וכוחו של בית הדין, אשר הולך שולל עלידי דבריהם של התוקרים.
- ב. ניהולה של הקירה עלידי שירות הביטחון הכללי, המוליכה להליכים משפטיים (תהיה כוונתם של יוזמי החקירה בתחילת דרכם אשר תהיה), חייבת להתנהל על-פי אותם כללים החלים על המשטרה בחקירותיה, וכפי שזו האחרונה חייבת להקפיד על עריכת תרשומות ועל שמירת כל רישום והקלטה, שנערכו במהלך החקירה, כך גם דינו של שירות הביטחון הכללי.

הנשיא מ' שמגר

ג. חובת המערער לדווח, לפחות לאחר מעשה, על פגישתו עם אדם הקשור לפעילות הבלגית עוינת המוכן למסור מידע, נגרות, כשלעצמה, מנה שנודש לשם קיום פעולתה התקינה של המסגרת הצבאית. יתרה מזאת, חובה זו נובעת מטעמים שבביטחון, שהרי מן הראוי לבדוק במקרה זה מי הוא המתקשר מיומנתו עם כוחות צה"ל, ושמא ידוע עליו דבר כלשהו.

פסקי-דין של בית המשפט העליון שאווכרו:

[1] ע"פ 343/82 — לא פורסם.

ערעור על פסקי-דינו של בית הדין הצבאי לערעורים (מ"מ קבוע לנשיא בית הדין הצבאי לערעורים השופט ש' זיו והשופטים י' שילה, א' רביד) מיום 29.6.86 בע/202/82, בו נדחה ערעור על פסקי-דינו של בית הדין הצבאי המיוחד. הערעור נתקבל.

א' קמר, מ' קמר, י' קמר, צ' הדר — בשם המערער;

א' שטרסנוב-נבו, פרקליט צבאי ראשי, חובב א' שהם — בשם המשיב.

פסקי-דין

הנשיא מ' שמגר: 1. המערער, קצין צה"ל בדרגת סגן, הורשע בבית הדין הצבאי המיוחד בבגידה, לפי סעיף 43(7) לחוק השיפוט הצבאי, תשט"ו-1955, ובריגול חמור, לפי סעיף 113(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. אישומים אלה התייחסו למסירת ידיעות על צה"ל לאויב, היינו לתושב לבנון בשם פלמוני, ששמו צוין בכתב האישום והוכח בבית הדין ואשר היה במועד הרלוואנטי, היינו בשנת 1979, מפקד בכיר בארגון "אל-פתח"; כן הורשע המערער בשני אישומים, שעניינם עבירה של עזרה לאויב לפי סעיף 44 לחוק השיפוט הצבאי וסיוע לאויב במלחמה לפי סעיף 99 לחוק העונשין, וזאת בקשר להפגשתו של תושב אחר של דרום לבנון, ששמו צוין והוכח כאמור לעיל, עם פלמוני הנ"ל, מתוך מגמה שהנ"ל יבצע משימות של העברתם לישראל של אמצעי לחימה (להלן — אמל"ח). לבסוף הורשע בשמונה פרטי אישום, שעניינם עבירה של בגידה לפי סעיף 43(2) לחוק השיפוט הצבאי וסיוע לאויב במלחמה לפי סעיף 99(א) לחוק העונשין, אשר מתייחסים, מבחינת עובדותיהם, להעברת תיקים עם אמל"ח לפי בקשת פלמוני הנ"ל מלבנון לעבר ישראל, בית הדין המיוחד גזר למערער 18 שנות מאסר לריצוי בפועל. כן צורף עונש של גירוש מן הצבא, אשר גורר אחריו אוטומאטית את שלילתה של הדרגה הצבאית.

2. ערעורו של המערער לבית הדין הצבאי לערעורים נדחה.

3. המערער ביקש וקיבל רשות לערער לכית-משפט זה, וזאת על-פי הוראותיו

הנשיא מ' שמגר

ותנאיו של סעיף 440ט לחוק השיפוט הצבאי, שנתקבל בכנסת ימים מספר לפני מתן פסק הדין בערעור.

4. ערעורו של המערער הופנה נגד ההרשעה בדין.

טענותיו של המערער בהודעת הערעור, שהופנתה לבית-משפט זה, היו בעיקרן אלו, אשר שימשו כציר להגנתו בבית הדין הצבאי המיוחד ואשר הועלו גם לפני בית הדין הצבאי לערעורים: בית הדין הצבאי המיוחד הרשיע את המערער על יסוד הודאותיו בכתבי-ידו, שנמסרו לחוקרי שירות הביטחון הכללי, ואשר להן נמצא, לדעת בית הדין, „דבר-מה-נוסף“, כנדרש על-פי דיני הראיות. טענת המערער הייתה, כי ההודאות לא היו קבילות, וכי האמור בהן לא היה בגדר האמת. לטענתו, נמסרו ההודאות בעקבות הפעלתם לגביה, על-ידי חוקרי שב"כ, של אמצעי לחץ פסולים, אשר מנעו קבילותן לאור האמור בסעיף 477 לחוק השיפוט הצבאי, לפיו לא יקבל בית-דין צבאי הודאת נאשם כראיה, אלא אם שוכנע, כי ניתנה על-ידי הנאשם מרצונו הטוב. לפי דברי המערער, ננקטו לגבינו מעשי אלימות, אשר כללו משיכה בשערותיו, טלטולים, הפלה ארצה, בעיטות, סטירות ועלבונות. הוא נצטווה להתפשט מבגדיו ונשלח להתקלח במקלחת קרה. נמנעה ממנו שינה במשך שעות ארוכות ביום ובעיקר בלילה, והוא נאלץ לעמוד בחצרו של מיתקן הכליאה במשך שעות רבות, גם כאשר לא נחקר. כן הושמעו כלפיו איומים בקשר למעצרים של אמו ואשתו ובקשר לפרסום שיינתן למידע אישי אשר היה בידי החוקרים בקשר אליו.

בית הדין המיוחד לא קיבל את הטענות הנ"ל של המערער, שהוכחשו על-ידי חוקריו בעדויותיהם. בית הדין הצבאי לערעורים לא ראה מקום להתערב במסקנה האמורה, שהייתה מעוגנת בהתרשמותה של הערכאה הראשונה, אשר ראתה ושמעה את העדים הנ"ל ואשר יכולה הייתה להתרשם מהם במישרין.

5. עם היפתח הדיון לפני בית-משפט זה הודיע בא-כוחה המלומד של המדינה, הפרקליט הצבאי הראשי תא"ל אמנון נבו, שהופיע לפנינו יחד עם אל"מ אורי שהם, כי לקראת שמיעתו של הערעור נערכה בשירות הביטחון הכללי וגם על-ידי בדיקה של הטענות הנ"ל של המערער, ונתגלו עתה ראיות ועובדות חדשות, לפיהן יש אמת במרבית טענותיו של המערער בקשר ללחצים שהופעלו עליו בעניין הודאותיו, ואשר פגעו, לטענתו, ברצונו הטוב והחופשי. ואלה עיקרי דבריו, כפי שהושמעו לפנינו וכפי שגם הוגשו לנו בכתב:

„בעקבות בדיקה שערך השב"כ, ביוזמתו, לאחר שהועלו בתוך השירות ערעורים והרהורים לגבי הפרשה כולה (29 ינו' 87) וכן בעקבות תישאלו שערכתי אישית בחודש האחרון מאז הובאו לידיעתי ממצאי בדיקת השב"כ, נתגלו ראיות ועובדות חדשות והועלו הספקות הבאים בפרשה הנדונה:

הנשיא מ' שמגר

1. משפט זוטא

מרבית טענותיו של הנאשם במשפט הזוטא, לענין הלחצים שהופעלו עליו למסור הודאות ואשר פגעו לטענתו, ברצונו הטוב והתופשי למעט אמצעי אלימות ישירים, כגון, בעיטות וסטירות, נבדקו ונמצאו נכונות ביסודן...".

לפי מסקנותיו, הכחשותיהם של חוקרי השב"כ, שהושמעו לפני הערכאה הראשונה במסגרת עדויותיהם ואשר לפיהן לא הופעלו אמצעי לחץ, לא היו אמת, ופרט לטענה שלא ניתנו מכות או סטירות, אושרה עתה אמיתותן של רוב הטענות של המערער בעניין דרך החקירה. לאור מסקנה זו של שירות הביטחון הכללי, הגיע הפרקליט הצבאי הראשי, בעצה אחת עם היועץ המשפטי לממשלה, לכלל מסקנה, שלא ניתן לטעון בערעור שלפנינו, שהודאותיו של המערער שנמסרו לחוקרי השב"כ היו קבילות ואמינות, ועל-כן מקובל על בא"כוחה המלומד של המדינה, שיש לבטל את ההרשעה בעניין העברת האמל"ח, המתבססת על ההודאות. תא"ל נבו הודיע, כי הוא מוותר גם על הטענות, לפיו ניתן להשתית את ההרשעה בקשר למסירת ידיעות לאויב על ראיות אחרות פרט להודאות בפני חוקרי השב"כ, העולות, לדבריו, מן החומר שלפנינו. יוער כאן, כי לאור עמדתה האמורה של התביעה הכללית, לא ראינו מקום לבחינתן כאמור של הראיות האחרות, ביוזמת בית המשפט.

תא"ל נבו הודיע לנו, כי הגיע במקום זאת, באישור היועץ המשפטי לממשלה, להסדר המוסכם הבא עם המערער ועם פרקליטיו המלומדים, אשר נוסחו המלא מובא להלן, ואשר אישורו נתבקש מדינו:

הסכם

הצדדים מבקשים להודיע לבית משפט נכבד זה כי הגיעו לכלל הסכם באשר לנשוא הערעור דנן כדלקמן:

1. התביעה מסכימה לביטול פסק דינו של בית-הדין הצבאי לערעורים בתיק ע/202/82 ופסק דינו של בית הדין הצבאי המיוחד בתיק 3/80, נושא הערעור דנן.

2. המערער מודה בעבירה של חריגה מסמכות עד כדי סיכון בטחון המדינה לפי סעיף 73 רישא לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955, שפרטיה הם כדלקמן: המערער בהיותו חייל בצה"ל, בתפקיד קצין תפקידים מיוחדים במפקדת אזור דרום לבנון, בתאריכים בלתי ידועים בשנת 1979 או בסמוך לכך, הרג מסמכותו ובמעשהו זה עלול היה לפגוע בטחון המדינה או בפעולות הצבא, על פי העובדות דלקמן:

(1) בתוקף תפקידו כקצין תפקידים מיוחדים באזור דרום לבנון

הנשיא מ' שמגר

סייר המערער במשותף עם כוחות הנוצרים בכפר שובא שבאזור דרום לבנון בתאריך בלתי ידוע בשנת 1979.

באחת הפעמים בהן ביקר בכפר הוא נתבקש על ידי מודיע של אד"ל (שיכונה כאן אלמוני — השם המלא מצויין בהסכם — מ' ש'), לסור לביתו ולפגוש שם אדם הקשור לפח"ע ומוכן למסור לשלטונות צה"ל מידע חשוב. המערער הלך עם אלמוני לביתו ושם פגש באדם זר שהציג עצמו כמי שקשור עם המתבלים ויכול למסור מידע אודות פעילותם בגזרה המזרחית של אד"ל. סוכם שייפגשו בהמשך בבית של אלמוני. הזר הציג עצמו בשם פלמוני (השם המלא מצויין בהסכם — מ' ש').

(2) בפגישה שניה כעבור חודשיים בבית אלמוני הנ"ל סיפר פלמוני הנ"ל למערער, כי הוא מפקד בכיר בפת"ח ופגישתם הקודמת צולמה בחשאי. פלמוני הנ"ל תבע מהמערער לשתף פעולה עימו ולהעביר לו מידע אודות פעילות צה"ל בגזרה. אם לא יסכים המערער, איים פלמוני הנ"ל, הוא יציג את התמונות שברשותו למודיעין הישראלי. לאחר חילופי דברים ביניהם קם המערער ועזב את המקום.

(3) המערער לא דיווח לאיש על מפגשים אלה.

3. המערער והתביעה יהיו חופשיים לטעון לעניין העונש ככל שימצאו לנכון על יסוד עובדות אלה בלבד. התביעה תטען, כי עונש של גירוש מהצבא אינו הולם את נסיבות הענין.

כפי שעולה מן ההסכם, יש לפנינו עתה, מטעם המערער, הודאה באשמה, כמשמעותו של הדבר לפי סעיף 354(א) לחוק השיפוט הצבאי, לרבות הודאה בעובדות אשר מבססות את האישום.

מאחר שההודאה הנ"ל באשמה עמדה בסתירה לדבריו של המערער בבית הדין הצבאי המיוחד ולטענותיו בבית הדין הצבאי לערעורים, אשר במסגרתו הכחיש כל קשר עם פלמוני הנ"ל וכל מפגש או היכרות עמו, ראינו מקום לבחון באופן יסודי מדוע שינה המערער את טעמו. בעיקר ביקשנו לבדוק, אם אין המערער משים עצמו רשע, מאחר שכשל כוחו ואינו יכול לשאת עוד בעונש המאסר אשר בו הוא נתון, שמענו על-כן גם את דברי המערער עצמו, אשר עמד על דעתו כי העובדות המפורטות בהסכם מתארות את האמת לאמיתה; היינו: הן כדבריו, תיאור של מה שאירע, לא פחות ולא יותר. המערער הסביר לנו, כי שקל את העניין ושמע את הסבריו של הסניגור, והודאתו איננה בגדר כניעה ללחץ המאסר אלא, כאמור, תיאור של מה שאירע. לאחר ששוכנענו, כי המערער פועל על יסוד שיקול-דעתו החופשי, ומאחר שהגענו לכלל מסקנה, כי התיאור של המערער יכול להתיישב עם הנתונים העובדתיים הבסיסיים, כפי שהובאו

הנשיא מ' שמגר

לפני בית הדין, החלטנו לקבל את הודאתו והודענו על כך בהחלטתנו, שניתנה עובר לשמיעת הטענות בקשר למידת העונש.

על-כן החלטנו לבטל את ההרשעה בדין ואת העונש של בית הדין הצבאי המיוחד ולהרשיע את המערער במקום זאת בעבירה על סעיף 73 רישא של חוק השיפוט הצבאי, בהתאם לעובדות שפורטו בהודאה הכתובה הנ"ל.

6. כפי שצינו, נובע מן האמור לעיל, כי דברי ההכחשה הטוטאליים של המערער בבית הדין קמא לא היו בגדר האמת.

מול מסקנה זו נתברר לנו מדברי בא-כוחה המלומד של המדינה, כי חוקרי שירות הביטחון הכללי חרגו, לדעתו, מבחינת משקלם המצטבר של מעשיהם, מן המותר והוסיפו חטא על פשע בכך שבהעידם בבית הדין הצבאי המיוחד על חקירתו של המערער שיקרו בהכחישם את עיקר טענותיו של המערער בקשר לשיטות החקירה.

אין להפחית מחומרתה של מסקנה זו, המצביעה על התכחשותם של העדים הנ"ל לחובה לומר את האמת בהתייצבם לפני ערכאה שיפוטית. מעשים אלו נושאים בחובם פגיעה מרחיקת לכת באמינותם של שליחיה של הזרוע הממלכתית האמורה. ניטלה בכך מבית הדין היכולת להכריע בעניינו של המערער על יסוד נתוני אמת, ונפגמו מעמדו וכוחו של בית הדין, אשר הולך שולל על-ידי דבריהם של החוקרים.

המעשה החמור, שנתגלה במקרה דנן ואשר כתוצאה הימנו נשען בית הדין במימצאיו ובמסקנותיו על הודאות אשר לגביהן נמסרו לבית הדין עובדות לא נכונות בקשר לאופן גבייתן, מחייב נקיטתם של צעדים החלטתיים כדי לשרש תופעה כגון זו, ואנו מפנים לכך תשומת לבו של היועץ המשפטי לממשלה.

7. בהקשר זה מן הנכון להזכיר, כי בבית הדין המיוחד גם נתברר, שחוקרי שירות הביטחון הכללי, אשר ניהלו את חקירתו של המערער, לא שמרו את התרשומות ואת רישומי העזר האחרים, שאותם ערכו במהלך החקירה, ומחזקו הקלטות של שלבי החקירה השונים. כאשר נסתיימה, לדעתם, החקירה שנוהלה על-ידיהם. כתוצאה מכך נמנעה מן התביעה הכללית ומן הסניגוריה גם יחד ידיעה על מהלכי החקירה, כפי שהשתקפו ברישומים ובהקלטות, וממילא הוגבלה היכולת לחקור את העדים, שנטלו חלק בחקירה, ונפגעה יכולתו של המערער לתמוך טענותיו בעניין החקירה ברישומים או בהקלטות. בא-כוחה המלומד של המדינה מסר לנו, כי מספר שנים אחרי המקרה, ובעיקר בעקבות פסק-דינו של בית-משפט זה בע"פ 343/82 (1), הוצאו הודאות, המהיבות עריכתן של תרשומות ושמירתם של כל רישום ושל כל הקלטה, בהקשר זה מן הראוי לשוב ולהדגיש, כי ניהולה של חקירה על-ידי שירות הביטחון הכללי, המוליכה להליכים משפטיים (תהיה

הנשיא נ' שמגר

כוונתם של יוזמי החקירה בתחילת דרכם אשר תהיה), חייב להתנהל על-פי אותם כללים החלים על המשטרה בחקירותיה, וכפי שזו האחרונה חייבת להקפיד על עריכת תרשומות ועל שמירת כל רישום והקלטה, שנערכו במהלך החקירה, כך גם דינו של שירות הביטחון הכללי.

לא ראינו את ההוראות שהוצאו בסוגיה זו שעליהן נמסר לנו על-ידי באי-כוחה המלומד של המדינה, ועליכן אנו מפנים את תשומת לבו של היועץ המשפטי לממשלה לכך, שמן הראוי לשוב ולבדוק, אם ההוראות הקיימות עונות לדרישות שהוצגו לעיל.

אנו מבינים מדברי באי-כוחה המלומד של המדינה, שנערכת עתה גם בדוקה על-ידי צוות מיוחד בעניין שיטות החקירה הנוהגות בשירות הביטחון הכללי, ומקרה זה יש בו כדי להמחיש דחיפותו וחשיבותו של העניין.

8. מכאן לעניין העונש ההולם את המעשים, שבהם הודה המערער לפנינו. סעיף 73 לחוק השיפוט הצבאי, הנושא את כותרת השוליים „חריגה מסמכות עד כדי סיכון בטחון המדינה“, קובע, כי חייל, שחרג מסמכותו ובמעשהו פגע או עלול היה לפגוע בביטחון המדינה או בפעולות הצבא או בפעולותיהם של כוחות מוזינים הפועלים בשיתוף עם הצבא, דינו מאסר חמש שנים; עשה את המעשה ביועין (דבר שלא נטען כאן), דינו מאסר עשר שנים.

המעשה בו הודה המערער הוא בעל היבטים חמורים: המדובר בפעולה בשטח שבו פעלו בעת ההיא גם כוחות של מחבלים. משקיבל המערער הזמנה לפגוש אדם הקשור לפח"ע המוכן למסור מידע, חייב היה לדווח לפחות לאחר מעשה, חובה זו נגזרת כשלעצמה, ממה שנדרש לשם קיום פעולתה התקינה של המסגרת הצבאית; יתרה מזאת, היא נובעת מטעמים שבביטחון, שהרי מן הראוי לבדוק במקרה כגון זה מי הוא האדם, אשר מתקשר מיוזמתו עם כוחות צה"ל, ושמה ידוע עליו דבר כלשהו. למותר להדגיש, שבלעדי דיווח ובדיקה כאמור, לפחות לאחר המפגש, יכולים המערער, או מאן דהוא אחר שיפעל עמו או במקומו ליפול למלכודת, אשר המחבלים יטמנו להם, ולסכן חיי אדם וביטחון המדינה.

במקרה דגן, חטא המערער פעמיים באי-דיווח, והמקרה השני היה אף חמור בהרבה מן הראשון, שהרי התברר לו, בשלב האמור, כי המדובר אינו במי שרוצה, כביכול, לשמש כמדויע של צה"ל, אלא בנושא תפקיד בכיר בפת"ח, הפועל למען ארגונו. לדברי הנ"ל, צילם את הפגישה הראשונה וביקש לנצל זאת לשם סחיטה. העדר הדיווח והעדר כל פעולה אחרת מנעו מידע מן הרשויות הנוגעות בדבר, ודבר זה עלול היה להכשיל את מי שבא במקומו של המערער או כל קצין אחר שיכול היה על נקלה להיקלע לנסיבות דומות. הוא גם מנע ידיעה על אופן פעולתו של אלמוני הנ"ל, אשר בביתו התקיים

הנשיא מ' שמגר

המפגש ואשר לגביו נתברר אז באופן ברור למדי, כי הוא קשור למפקד הבכיר הנ"ל בפת"ח.

א לבסוף, יש לציין, כי המערער גם לא נקט צעד כלשהו כדי לעצור את פלמוני הנ"ל או כדי לנטרלו בדרך אחרת, והסתפקותו בעזיבת המקום אינה בגדר התגובה שנתחייבה בנסיבות אלו מקצין צה"ל שנתקל במחבל בכיר.

ב מול משמעותם המתוארת של המעשים והמחוללים של המערער עומד לזכותו עברו הצבאי החיובי, כפי שהוא עולה, בין היתר, מעדויות האופי בכתב של תא"ל (מיל') בנימין בן-אליעזר וסא"ל (מיל') יורם המזרחי וראש המועצה המקומית כפר קמא.

ג עיקרו של דבר, יש לשקול לקולא את העובדה, שהמערער כלוא כבר שנים רבות (שבע וחצי שנים) בשל הרשעה בעבירה, שחומרתה היא מפליגה, ועתה נתברר, כי הרשעתו, על יסוד ההודאות שנמסרו לחוקרי השב"כ, הייתה נטולת בסיס משפטי, וכי עונש המקסימום הקבוע לצדה של העבירה, אשר בביצועה הוא הודה עתה, נופל בהרבה מתקופת המאסר, אשר אותה הוא ריצה כבר ממילא.

ד לאור שיקולים אלה החלטנו להעמיד את עונשו של המערער על עשרים וארבעה חודשי מאסר מיום מעצרו ועל הורדה לדרגת רב-סמל. מאחר שסיים כבר ריצוי עונשו — יש לשחרר את המערער.

ה אנו מניחים, כי הרשויות השלטוניות הצבאיות ייתנו דעתן לפיצויו של המערער, שריצה תקופת מאסר ארוכה מזו שהוטלה עליו בעקבות ערעור זה.

ו בשולי דברינו אנו מביעים את מורת רוחנו על כך, שבעת היותו של משפט זה תלוי ועומד לפנינו, הופיעו בכלי התקשורת פרסומים, אשר חרגו בנוסחם מן המותר על-פי החוק. העדר הריסון בפרסומים היה בו כדי לפגוע ולפגום באווירה, הדרושה לשם עשיית משפט, ויש להימנע ממצב כזה.

פסק הדין הזה יפורסם בנוסחו המלא.

ניתן היום, כ"ה באייר תשמ"ז (24.5.87).